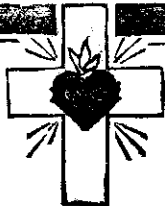

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Sunt român catolic

„O felix Roma!”

Roma e orașul cel mai bogat pe lume pentru că dintre toate orașele lumii, Roma a deschis cele mai multe inimi, spre iubire. Artiștii scriu din bogăția sufletului lor, că e: „orașul cel mai matur”, „unicul loc sublim pe lume”, „țara sufletului meu”. Clocotul fântânilor, le-au perpetuat în muzică, în inima lor duc acasă proporțiunile nobile ale cupolelor, strălucirea înălțătoare a boltei cerești. Un pelerin din evul mediu, în evlavioasă îi căutarea ceriului exclama: cât de minunat trebuie să fie paradisul cereșc, dacă acest oraș pământean e deja atât de frumos.

Ce sfântă și înălțătoare duioșie ar trebui să simțesc inima fiecărui român conștient unit cu Roma, că și el este unit cu Roma, nu numai prin unitatea credinței, dară chiar și al sângelui roman. Pentru aceasta iubirea noastră față de Roma, ar trebui să fie cu mult mai adâncă și insufletită decât admirația artiștilor, inspirată numai de frumusețile ei exterioare.

Noi știm, că pentru aceea e orașul cel mai fericit, din lume, pentru că primul locuitor al Mântuitorului, — sf. Petru, — cu sângele său de martir l'a îmbrăcat în porfiră și pentru că Petru și azi rezidează acolo, în urmașul său, în episcopul Romei, în Papa dela Roma.

Acolo găsim pe unicul acela, la care se referă cuvintele Mântuitorului Hristos, izvorâte din infinita lui iubire și puterea-i veșnică, carii atât de maiestos încep astfel: „Eu zic ție...”

Și îi spune cu cuvinte dumnezeiești, carii deodată și creiază, aceea ce declară, că el este piatra, fundamentul împărăției lui Dumnezeu, pe care, nici porțile iadului nu o vor birui, că el deci poate lega și deslega, ca și cui s'au predat cheile împărăției ceriului. Lui i-a încredințat Domnul Hristos adevărul, despre care el a făcut mărturie, comorile, tezaururile răscumpărării, pentru cari a adus Răs-

cumpărătorul jertfa torturătoare depe cruce.

Cu un cuvânt este cineva pe acest glob pământean trecător, care reprezintă veșnicia, carele știe să deschiză și să închidă porțile veșniciei, de care cu credință trebuie să ne alăturăm, dacă vrem să rămânem în adevăr, dacă ne vrem împărtăși de harul, care în belșug s'a revărsat asupra omenimei, din visteriile lui Isus Hristos.

Nu noi îi dăm, — Papei, — demnitatea unică pe lumea întreagă. El prin puterea lui Hristos este capul Bisericii. Nu din ale noastre primește bunățile, cari le donează apoi sufletelor, ci din bogățiile Mântuitorului. Precum Tatăl l'a trimis pe Răscumpărătorul și nu oamenii l'au ales, așa ne trimete Hristos pe locuitorul său. Noi putem să alegem că ori l-l ascultăm, ori l-l urgisim, dar tot odată trebuie să știm și aceea, că tot atunci am ascultat de Domnul Hristos, sau pe El l'am urgisit.

Dacă ne gândim la viața supra naturală, nu putem despărți pe Hristos, de locuitorul său, pentru că pe capul cel văzut al Bisericii, carele trăiește pe pământ, îl conduce și îl întărește Domnul și Regele nostru cel nevăzut. Domnul Hristos poartă însuși în sine, independent de lumea întreagă suveranitatea și veșnicia sa valoare. Din aceasta îl împărtășește pe acela, pe care El a pus de supremul păstor al tuturor păstorilor.

Când în Bazilica sf. Petru din Roma, saltând, ne bucurăm de vederea Domnului și Părintelui nostru Papa, aceasta o facem, pentru că el în locul lui Hristos residează acolo, iar acei aproape 400 de milioane de catolici, pentru aceea sunt atât de tari și uniți, pentru că sunt în comuniune cu sfântul Părinte, așa dară chiar în contră, ca și cum e cazul puternicilor lumești, că aceștia numai înși din voia poporului

sunt tari, până când noi avem țaria noastră în episcopul Romei. Nu am fi una, catolică, dumnezeiască Biserică, dacă nu am fi zidiți pe stâncă, așezată de Dumnezeu în marea popoarelor.

Cât de emoționant și ce cuget îmbucurător este a ști, că în ziua de azi, atât de pripită și zgomotoasă, când se desfac și debandează toate, când e în pericol ordinea, viața, fericirea, în bazilica Romei, un arhieru purtând tiara, trece prin mulțime, care cu securitatea Dumnezeului, stă neclintit, neinduplicabil riguros, de care să alătură sufletul și iubirea noastră, de care răzimați stăm și noi neclintiți, cu care împreună, ca și soldații și slujitorii Regelui Hristos, vecinic, putem salva și sfinți lumea întreagă.

Cât de mult se depărtează de intențiunile lui Hristos, carii nu cu ochii credinței ci numai cu ochii lumii, privesc instituția papală. Cu toate că esența vieții religioase catolice, conformată voinței Domnului Isus, e comuniunea cu Roma, nu este de ajuns a polemiza în chestiuni religioase, în teorie, a mărturisi teza supremației Papei, alipirea noastră de sfântul Părinte trebuie să fie pătrunsă de iubire evlavioasă și manifestată printr'o viață cucernică, precum ni-a dat și Mântuitorul darul iubirei, când ne-a întrepus de mijlocitor pe cineva, care îl reprezintă pe El, care continuă opera mântuirii, pe cărarea peregrinajului terestru, după ce El a mers la Tatăl, ca să ne pregătească nouă lăcaș.

Apartine vieții religioase și spirituale al acelu, care își trăiește viața întocmită după dorința Sfintei Inimi a lui Isus, că cu îngrijorare să cultive comunitatea cu sf. Părinte să-i asculte învățăturile, să-i observe îndrumările, să se roage pentru realizarea intențiunilor Dinsului, carii se referă la sfințirea lumii.

Cu mult mai abundent ar înflori viața sufletească, mult mai biruitor s'ar lăși împărăția lui Dumnezeu pe pământ, mai mult s'ar conforma viața popoarelor după preceptele chris-

tiane, dacă cu mai mare promtitudine s'ar împărți multitudinea milioanelor de catolici, cu grijile evanghelice ale Arhierului din Vatican, îmbrăcat în alb, când cu credință vie, cu toții ar vedea că el este: *păstorul cel bun*, care dela Hristos a învățat grija sufletelor.

Când Domnul Hristos a încredințat mieii și oile sale în grija sf. apostol Petru, ne aduce aminte de toate acelea, cum ni le-a descris în învățătura sa, figura bunului păstor. În acest fel. ni'l prezintă Isus, în simplă, naturală și intimă lumină al evangheliei relația, ce trebuie să fie între credincioșii și locuitorul său.

E străin de spiritul evanghelic, răceala speculativă, care nu privește alt ceva, decât numai aceea datorință minimală, pe lângă îndeplinirea cărei, se poate numi încă cineva de catolic. În aceasta atmosferă rigidă, umblă toți aceia, cari declară că ei se supun deciziunilor papale, ce se fac „excatedra” dar numai atât, iar încolo prin nimica nu cultivă alipirea iubitoare, datorată păstorului. Ca și când Domnul Hristos, nu i'ar fi impus lui Petru altceva de făcut, decât că în cursul secolelor să precizeze câte o teză dogmatică, iar credincioșilor alta și nimică, că sunt obligați a le accepta acelea.

Cât de infinită mică parte face, din activitatea Sfântului Părinte, declarația „ex catedra” Păstorul cu neîntreruptă grijă și iubire paște oile, îi păzește, carii încontinuu sunt în jurul lui, viața lor zilnică e depusă în mâinile păstorului. Nu înzădar a ales dumnezeescul Maestru, — învățătura căruia este, adevărul și viața, — cuvintele din viața zilnică păstorească, cu cari vrea să conducă pe credincioșii la o intimă, continuă, nemijlocită incopiere, între Locuitorul său și credincioșii.

Numai scăderea spiritului creștinesc și evanghelic a putut cauza, că numai pe lângă cele mai mari greutăți a succes câte unui Papă, ca să realizeze chiar și cele mai catolice idei. În vremea când Papa Leo al XIII-

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Vasile Lazar de Purcăreț

Protopopul districtului Sighet, parohul beneficiului inferior Apsa de mijloc, s'a născut în comuna Sârbi, jud. Maramureș, în anul 1836, din părinții: Alexandru Lazar, protopop-teolog eminent din Târnăvia, teologia Pazmaneu, — și Susana Mihalyi, mort în 23 Aprilie, 1902, în Apsa de mijloc; a fost îngropat în grădina sa proprie, care azi este donată bisericii. Pe lângă studiile teologice el a avut și cele juridice.

A fost unul dintre cei mai buni preoți, donat fiind de Dumnezeu cu calitățile cele mai superioare, preot erudit, oratorului cel mai elocvent al timpului, în urma cărei calități a fost chemat la cele mai multe înmormântări, ai membrilor mai marcante în județ.

Ca preot predicator, el a rostit predica la înmormântarea subprefecților: Ioan Iurca președintele și Vasile Mihalca, vicepreședintele Asociației ptr. Cultura Poporului român din Maramureș, la înmormântarea unicului fiu Izidor al prefectului Iosif Man, decedat în vârstă de 24 de ani, cu talent muzical, lăsând o compoziție valoroasă, „Apsanca”.

Chiamat fiind și la înmormântări minoritare, pentru verba-i cunoscută, timp îndelungat se aminteau unele predici și panegrici ținute de el, precum și vorbirile lui, ținute cu ocaziunea Congregațiilor — adunărilor, — județene.

A fost călăuzit în întreaga sa viață pastorală, de idea binelui obștesc. A susținut cu tărie interesele poporului său. Fiind membru în Congregația județeană, — în baza censului și al nobilimei, — alături cu ceilalți preoți și intelectuali contemporanii ai săi a luat parte în toate mișcările naționale și culturale. A fost președintele compozesoratului nobil: Apsa de mijloc, scăpând averea com-

posesorală din necazurile de atunci. Era apărătorul aprig, al văduvelor și orfanilor, pe vremuri, când dobânda era nelimitată, fiind admise și 30—40 de procente anuale, dacă nu chiar și lunare! Fiind admisă și garantarea ipotecară al acestor dobânzi fantastice, moștenitorii creditorilor, urmăreau fără cruțare, pe moștenitorii debitorului nefericit, după ani de zile, scoțând în licitație, moșiile strămoșești, până când apoi, destul de târziu, s'a pus stavilă acestui desfrâu cămătar.

Vasile Lazar a desvoltat o activitate rodnică și în cadrele Asociației pentru cultura Poporului Român din Maramureș, unde după tatăl său, era împreună lucrător cu inițiatorii și fondatorii acestei Asociații, deja în anul 1860.

În adunarea generală ținută în ziua de 1 Decembrie 1868, este ales de membru în Comitet, și a fost reales ca atare, din toate adunările constitutive, cât trăia. Aceasta Adunare Generală era ținută în Sala festivă a Județului, — azi Prefectura, — pentru că în acele vremi Asociațiunea inițiată pentru cultura poporului Român din Maramureș, își ținea Adunările mai solemne în acest Palat. Și aceasta adunare era prezidată de prefectul I. Man, și de vicepreședinte Vasile Mihalca, — subprefect. Astfel se prezenta Maramureșul desnaționalizat în anul 1868!

Vasile Lazar a participat la ședința comitetului ținută în ziua de 20 Februarie 1871, prezidată tot de prefectul I. Man și cu participarea subprefectului V. Mihalca. În aceasta ședință cu părere de rău a trebuit să constate comitetul, că nu s'a putut zădărnici scopul guvernului, în ceea ce privește, sistarea Preparandiei confesionale, pentru motivul, că legea învățământului din 1868, avea alte dispozițiuni-

Ca Asociațiunea să-și poată îndeplini scopul fixat în Statute, din aceasta ședință s'a hotărât zidirea unei clădiri, pentru adăpostirea preparanștilor, înscriși în Preparandia — Școala Normală de Stat, — să fie crescuți în spirit național și catolic, sub controlul Asociațiunii. În urma hotărârei luate din aceasta ședință s'a mai încercat încă odată câștigarea unui capital necesar, prin omiterea acțiunilor, care încercare însă din nou a eșuat. Anul 1872 era un an de criză financiară.

În anul 1890 din Adunarea Generală ținută în ziua de 31 Ianuarie, se exmîte o delegație, compusă din vicariul Tit Bud, cu protopopii: Alex. Ghenghe, Petru Salca, Vasiliu Ioddy, Ioan Ivașco, Paul Oros, Vasile Lazar, iar dintre mireni: Petru Mihalyi, Baziliu Jurca, Georgiu Rednic, Demetriu Hodor, Ioan Dan, Ladislau Man, având însărcinarea ca să prezinte un Memoriu binemotivat și să intervină personal la Ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice, insistând pentru menținerea caracterului confesional, — în consecință și cel național a le Statutelor, aprobate deja în anul 1868.

Intervenția avea rezultatul dorit, pentru că acest caracter al Asociațiunii a rămas nealterat.

După aceasta abatere, revenim la obiect și anume la persoana marcantă a lui Vasile Lazar.

A rămas văduv de vreme, soția sa Anisia Beöty, — fiica primprefectorului Andrei Beöty din Ardud, murind în frageda tinerețe, lăsând în urmă, patru copii orfani pe: Andrei Lazar, tata lui Ilie și Vasile fost prefecti, Elena Lazar mărit. Hossu, soacra lui Dr. Ioan Vaida Voevod și a lui Dr. Andrei Măcavei și mama Consilierului de Curte de apel dr. Iosif Hossu, Dr. Alexandru Lazar, fost primpreședinte de Tribunal și Susanna Lazar mărit. Bell, mama fraților—Bell și anume: Dr. Vasile Bell judecător și Dr. Ștefan Bell arhitect și Anisia Bell măr. Dr. Ioan Pârnu.

tea, pe urmele sf. Toma, vroia să redeștepte mentalitatea, gândirea catolică, puțini erau, cari au înțeles aceasta mare și importantă problemă. Papa Piu al X-lea, cu greu a putut realiza dorința dumnezeiescului Maestru: deseale întruniri Eucharistice. În asemenea greutăți se lovește azi idea grandioasă al: Acțiunii Catolice, despre care Preasfântul nostru Părinte a declarat, că îi e scumpă, ca și lumina ochiului. Mulți sunt cari ar dori, ca ideile lor mărunte să fie considerate de fir conducător al Acțiunii Catolice; ei ar face mult mai bine dacă ar contempla cu zmerenie, profunzi în studierea gândirii Locșitorului lui Hristos, realizând astfel mai bine intențiunile evanghelice ale Lui.

În conformitate cu învățăturile Domnului Hristos, trebuie să găsim legătura intimă cu locșitorul Său, ca astfel apoi din convingere, sinceri și cu înțeles profund dumnezeesc să putem zice: O Romă fericită, iar pe noi a ne mărturisi: români uniți cu Roma!

Traducere după: Dr. W. Iosif

Consacrarea bisericii din Valea Borcutului

În ziua de 23 Octombrie 1938 a fost consacrată biserica din Valea Borcutului de Exc. Sa Dr. Alexandru Rusu. În predicile rostite, P.S.S. a arătat în fraze măestrite însemnătatea zilei de 23 Oct. ziua misionarilor, acțiunea și jertfele acestora, precum și datoria ce o are fiecare credincios de a ajuta pe misionari. A pus apoi în legătură misionarismul cu biserica și a arătat puterea bisericii sufletesti. La urmă a amintit fapta creștinească a lui Pocol Alexa, cum și acțiunea laudabilă a conducătorilor societății „Aurum” ce a contribuit la renovarea sfântului lăcaș de închinare creștinească.

După slujba relig. a fost o masă comună la castelul dlui Gh. Martin, dir. soc. Aurum.

Încheind, ținem să subliniem munca și străduințele depuse de pâr. local Băcilă Victor, prin grija și munca căruia s'a ajuns la înfăptuirile creștinești amintite.

Un exemplu de urmat;

Petru Barbaric.

S'au scurs 40 de ani de când cunoscutul apostol al tineretului, Pr. Puntigam S. I. a scris viața acestui tânăr apostol, fostul său elev.

Acest copil minunat a văzut lumina zilei la 10 Aprilie 1874, în sălișorul Klobuc din Herțegovina fiind dintr'o familie modestă. Din frageda copilărie a trebuit să-și câștige pâinea în sudoarea feței, fiind angajat ca

păstor, iar mai târziu ca ucenic într'o prăvălie. Prin muncă și bună purtare și-a atras atenția și admirația tuturor, așa că la vârsta de 15 ani spre marea lui bucurie a fost primit în Seminar, dorind să devină un preot după inima lui D-zeu. În cei opt ani de studii liceale a fost totdeauna cel dintâiu și cel mai bun elev, așa că nimeni nu i-a făcut nici o observație. Sub influența exercitată de părinții Iesuiți, tânărul Petru Barbaric a început să devină un infocat cinstitor al Inimii lui Isus. Fără să facă multă vorbărie, a știut prin exemplul său

să câștige colegii de partea lui. Așa a luat ființă „grupa Inimii lui Isus”, care avea lozincă de a nu păcătuți greu niciodată. Putem spune că Petru Barbaric a fost conducătorul spiritual al colegilor săi din Seminar. El avea o atracțiune deosebită pentru excursii în natura bogat împodobită, unde avea ocazii destule să admire atotputernicia și bunătatea lui D-zeu. Tot el a fost acel care pentru întâia dată a cerut ca să se introducă în întâia Vinere din lună, cuminerea de ispășire, pentru toate fărâdelegile pricinuite Inimii lui Isus.

Noua devoțiune era pe timpul acela ceva neobișnuit, s'a trecut încet la fapte, până când în anul următor, spre marea lui mulțumire sufletească, a văzut că noua devoțiune prinde rădăcini, continuând până astăzi spre folosul multora.

N'a fost mai puțin apostolică nici munca pe care Petru o desvoltă în vacanțe în familie și în satul său natal. A cerut surorilor și rudeniilor să se împărtășească în cinstea Inimii lui Isus în fiecare lună, ceea ce au și făcut. Prin el au ajuns o mulțime de icoane cu Inima

Dragostea de mamă

Cerculă încă și azi, în sudul Franței, legenda din care se poate desprinde felul minunat în care este zugrăvită dragostea unei mame față de fiul ei.

Se povestește adevărat, că un tânăr care dusesese multă vreme o viață cu adevărat evlavioasă și care-și iubea nespuse de mult mama, a căzut odată în păcatul necurăției, fiind atras de mrejele unei femei stricate. Această femeie decăzută — unealtă a diavolului — a cerut tânărului nostru să-i dovedească iubirea sa păcătoasă, cu prețul inimei mamei sale.

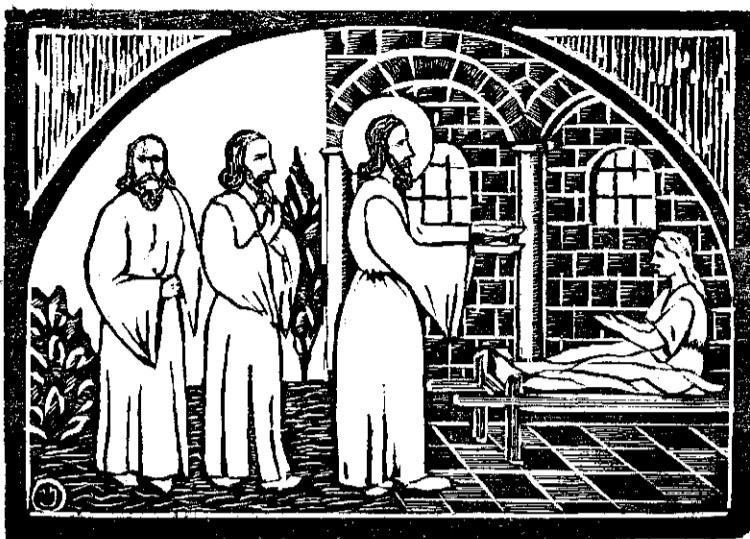
Tânărul subjugat de patimă, n'a stat un moment la îndoială. A plecat în satul său natal, unde mamă-sa muncea din greu pentru a câștiga cât mai mulți bani pe cari să-i trimită fiului ei dela oraș, pe care-l știa tot harnic, diligent și evlavios. S'au întâlnit în casa părintească. Mama bucuroasă că-și revede fiul, îl îmbrățișează călduros; iar fiul, îi dă o sărutare diabolică, asemenea celei pe care luă o dată lui Isus în Grădina Ghețimani. Cu mintea răbită de patimă josnică, neținând seama că aceea pe care o avea în față îi dăduse viață și-l alăptase, fiul ridică pumnul, și-l înfinge adânc în trupul mamei sale, care-l strânge încă în brațe. După câteva zvârcoliri zadărnice, nefericita mamă își dăte sufletul, având pe buze ultimele cuvinte de rugăciune și iertare, pentru fiul și ucigașul ei.

Scena aceasta inspăimântătoare, n'a reușit să miște inima impietrită a fiului. El ia un cuțit, deschide pieptul mamei sale moarte, îi scoate inima care încetase de a mai bate, o învâluie într-o hârtie și apoi pleacă în grabă către orașul fărădelegilor, pentru a duce femeii depravate, semnul dragostei sale necurate. Cum drumul spre oraș ducea printr-o pădură și grăba tânărului fiind

lui Isus în foarte multe familii. Unde putea, ajuta, cu vorba ori cu exemplul său edificator.

În clasele superioare, Petru a început să se îmbolnăvească, din cauza creșterii lui vertiginose, adăugându-se mai ales o gravă răceală primită la o excursie. În vara anului 1896 medicul declară că Petru este jertfa nevindecabilă a tuberculozei. Toamna a început clasa 8 îndeplinind totodată și funcția de președinte al Reuniunii Mariane din Seminar. Acest serviciu l-a îndeplinit cu cea mai mare conștiințiozitate și

IMPREUNA CU BISERICA

Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair, și acela era mai marele sinagogei; și căzând la picioarele lui Isus, l-a rugat să intre în casa lui, căci avea numai o fată, ca de doisprezece ani, și aceea murea. Și când mergea îl îmbulzeau popoarele. Iar o femeie, fiind în curgerea sângelui de doisprezece ani, care își cheltuisese cu doftorii toată averea, și nici unul n'a putut-o vindeca, apropiindu-se din dos, s'a atins de poala hainei lui: și îndată a stătut curgerea sângelui ei. Și a zis Isus: „Cine s'a atins de mine?” Iar lepădându-se toți, zis-a Petru și ceice erau cu el: „Învățătorule, popoarele te îmbulzesc și te împresoară, și tu ne zici: „Cine s'a atins de mine?” Iar Isus a zis: S'a atins de mine oarecine, căci am simțit puterea ce a ieșit din mine. Și văzând femeia, că nu a rămas ascunsă a venit tremurând și

mare, în fuga lui, și-a împiedicat piciorul de un lemn uscat și-a căzut, iar inima mamei sale i-a sărit la câțiva pași de dânsul. Când să se ridice, aude în apropiere un glas care-i zice: *Fiul meu drag, te-ai lovit?* Era glasul inimei de mamă, care a uitat fapta ucigașă a fiului ei, și aprinsă — reînviată — de dragoste față de odrasla sa, îl întreabă dacă s'a lovit ori ba?!

Cu asta legenda încheie, vrând doar să pună în evidență dragostea de mamă, chiar față de un fiu decăzut și ucigaș.

Ei bine, dacă inimei unei mame — închipuirea poporului a putut să-i atribue atâta dragoste — oare nu suntem îndreptățiți a crede că Preacurata este pătrunsă de o iubire mai desă-

căzând înaintea lui, a spus înainte a tot poporul pentru care pricină s'a atins de el și cum s'a tămăduit îndată. Iar el i-a zis: „Cutează fiică, credința ta te-a mântuit! mergi în pace!”

Încă grăind el, au venit dela marele sinagoge, zicând: „Fata ta a murit, nu mai osteni pe învățătorul!” Iar Isus auzind, i-a răspuns: „Nu te teme, ci numai crede, și se va mântui”. Și intrând în casă, nu a lăsat pe nici unul să intre, fără numai pe Petru pe Iacob și pe Ioan și pe tatăl pruncei și pe mama ei. Iar el a zis: „Nu plângeți, căci nu a murit, ci doarme. Și râdeau de el, știind că a murit, iar el scoțând pe toți afară și apucând-o de mână a strigat, zicând: „Pruncă, scoală!” Și s'a întors sufletul ei și s'a sculat îndată. Și a poruncit să-i dea să mănânce. Și s'au spăi-

vârșită decât ar putea să-i atribue până și cea mai bogată fantazie, a unui popor de devotați ai Mariei?!

Așa este; iubirea Mariei întrece iubirea tuturor mamelor depe suprafața pământului, de aceea, cu oricâte păcate am fi supărat pe Fiul Ei — Isus Hristos Dumnezeu, — și de l-am și răstignit din nou prin fărădelegile noastre, să nu încetăm a nădăjdui și a alerga la ajutorul Mariei, care ne va ridica, ne va împăca cu Dumnezeu pe care l-am supărat și ne va ajuta să nu mai greșim.

Dragostea Mariei să fie limanul nădejzii noastre, și atunci cerul ne va fi deschis în orice moment am bate la porțile lui..

Petru Bologna

mântat părinții ei, iar el a poruncit să nu spună nimănui ce s'a făcut.

Cât e de măreț și vrednic de închinare, și cât de mare este Isus în majestatea sa dumnezeiască! El e atotputernic. Apucă de mâini pe fica moartă — și ea trăește! El e iubirea. Ca să schimbe amarul părinților intristați, El săvârșește o minune; și ca să alunge și puținele suferințe ale fecioarei, El zice, să-i dea de mâncare. El este sfințenia. S'a folosit de atotputernicia sa, nu numai ca să facă binefaceri pământești; El a voit ca să trezască în suflete simțeminte cerești, a voit ca să întărească credința în chemarea sa dumnezeiască, ca să sădească în suflete încredere în iubirea sa atotputernică și îndurătoare și așa a duce lumea la sfințenie.

Isus cu majestatea sa dumnezeiască împreună cele mai plăcute virtuți omenești. La prima chemare a tatălui intristat fără întârziere pleacă dela masă. A se scula, a se grăbi, a ajuta — iată răspunsul Lui! Nici pe noi nu trebuie să ne oprească dela facerea binelui plăcerile noastre. Să nu ne fie greu niciodată a ajuta pe cei necăjiți. Să găsim mai mari plăceri în binefacere, decât în ospățul cel mai luxos. Isus e umilit. Nu caută, când săvârșește minunile cele mai mari, — să producă senzație. „Fecioara n'a murit, ci doarme”, — zice El și apoi „Fică, ție îți zic, scoală”, — cași cum într-o adevăr ar fi durmit numai. Pe urmă mai zice, ca să nu se dea publicității aceea ce s'a făcut, ba și începe a vorbi despre altceva. Nici noi să nu ne fâlim cu faptele noastre bune; ci să facem binele, ne-căutând lauda oamenilor.

Afară de aceste prin cuvintele: „n'a murit ci doarme” Isus ne mai învață, ca noi să privim moartea cași un somn, din care Isus ne va trezi. Omul

multă tragere de inimă. Peste puțină vreme însă infirmitatea îi fu locuința zilnică. Cursurile le-a cercetat cu toate acestea până cu 14 zile înainte de moarte. În Sâmbăta înainte de Dumineca Floriilor, primi sacramentele din urmă. În Joia mare, 15 Aprilie la 2 ore după masă, a adormit pentru vecie cu numele lui Isus și Mariei pe buze, privind liniștit o icoană a Inimii lui Isus, care în toată viața lui scurtă, i-a fost totul. Toți cari l-au cunoscut au fost convinși că lui nu-i mai trebuiesc rugăciunile noastre, ci el să se roage pentru noi.

De atunci Petru se bucură la tineri și bătrâni de mare venerație, mai ales în patria lui. S'a vorbit chiar de unele favoruri primite prin mijlocirea lui. În 1935 forurile bisericesti se învoiră ca rămășițele lui pământești să fie transportate din cimitir în biserica Seminarului. La desgropare contrar tuturor așteptărilor, trupul său se găsi încă într-o stare bună. Rămășițele pământești s'au așezat în biserică în prezența unei mari mulțimi de oameni, de toate religiile, iar cuvântarea ocazională o făcu un fost coleg de-al său.

Acum tânărul apostol își doarme somnul de veci în biserica Seminarului din Trivine, având deasupra sicriului o lespede cu datele mai principale din viața sa dusă într-un mod atât de eroic. De atunci și până astăzi îngenunchează în fața mormântului lui sute și mii de imploratori ai harurilor cerești. De 42 ani înfloresc pe mormântul lui Petru Baraonic crinul alb, ca un simbol al curăției și ca un îndemn pentru tineretul nostru.

Ionel Popp
seminarist.

obosit nu se teme de somn. Se bucură de el. Tot așa nu se teme de omul bun moartea. Cel care doarme, se aseamănă mult cu cel mort. Nu vede, nu aude, nu știe nimic despre lume, parcă nu mai trăiește, — ca apoi din nou să se trezască. Așa duce și somnul adânc, — moartea la înviere. Cât e de îmbucurător deșteptarea din somnul recreator. Omul se simțeste renăscut. Tot așa, cu bucurie mult mai mare, vom învia, treziți din moartea de Isus Hristos. Cum El a înviat pe fida lui Iair, așa îi va învia pe toți oamenii! Cum a mângâiat pe tatăl intristat și pe mama plină de jale, — așa ne va mângâia pe toți, cu nădejdea vieții veșnice.

Din viețile sfinților.

Sf. Lucian martir

Sf. Lucian a fost fiul unor părinți bogăți și evlavioși din Samosata Siriei. El a primit dela părinți o creștere aleasă și evlavioasă. La vârsta de 12 ani micul Lucian rămase orfan de ambii părinți. Averele rămase dela părinți a împărțit-o săracilor ca el fiind sărac să poată urma lui Isus cel sărac. S'a dus apoi la Edessa, la învățatul Macarie unde a învățat sfânta Scriptură. Se susținea la școală din cece câștiga copiind cărți. Din acest câștig îi mai rămânea și pentru a da milostenie celor săraci. Nu peste mult a ajuns la o mare desăvârșire prin rugă, tăcere, post și mortificare.

Mai târziu deveni preotul Antiohiei și deschise o școală unde învăța pe alții știința creștinească. Sf. Lucian a fost cel mai vestit cunosător al învățătorei creștinești pe aceea vreme. El a apărat credința catolică despre sf. Treime în contra rătăcirilor lui Sabelius.

În timpul asupririlor împăratului Dioclețian în răsărit domnea Maximin care pe creștini îi asuprea. El a auzit despre Lucian că e preot creștin foarte învățat. L'a chemat la sine și i-a poruncit aspru să părăsească credința catolică. Lucian a răspuns scurt: „Sunt creștin”. Împăratul porunci să fie chinuit în modul cel mai barbar. Lucian a fost desbrăcat și bătut până i s'a sfâșiat carnea, apoi a fost pus cu spatele pe cioburi sau hârburi ascuțite. În această poziție a trebuit să stea 40 zile păzit de soldați, iar mâncările cele mai bune erau puse lângă el pentru a-l chinui cu mirosul și cu vederea lor dar nu putea să ia nimic.

În închisoare erau mai mulți creștini cari vedeau pe sf. Lucian în chinuri grele. Ei ar fi dorit să

Sămănătorii

„Ieșit-a sămănătorul să samene...”

Luca 8, 5.

3. Atât de versați ar trebui să fim în sfera lumii invizibile, încât dacă ne gândim numai la cineva, de îndată să ne și punem întrebarea: „Oare respectivul să află în starea grației?” Și ar trebui să rostească buzele noastre rugăciunea: „Dacă nu este, pune-l Doamne, iar dacă este, ține-l Doamne în ea!”

E regretabil, ca atât de puțini creștini simțesc, că aerul e plin cu chemări. Că în toate clipele vibrează strigăte în el. Semnalând strâmtoririle trupești și sufletești. Nenumărate chemări răsună, e însă dureros, că partea cea mai mare a oamenilor, nu are cunoștință despre aceasta.

Undele Hertz ia-ne cutreeră aerul în continuu. Dară cui pasă de ele? Numai observatorii prind secretele lor, cu antene receptoare. Cât de puține suflete au antenă și cât de mic e numărul sufletelor, cari rezonază plângerilor necunoscute. Acestea sunt strigătele sperate ale sufletelor peritoare; strigătele păgânilor; strigătele căzuților; cererile după ajutor, ale misionarilor; strigătul preotului istovit în grija sufletelor, după împreună lucrători; strigătul pruncilor mici după pâinea de toate zilele; ... și zisul Învățătorului: „... iată secerișul este mult, iară lucrătorii puțini...”

Apostolul are un excelent aparat receptor: inima. Din inimă izvoarește privirea dânsului cea pătrunzătoare, și auzul lui extraordinar de ager.

mai asculte o sfântă Liturgie și să se împărtășească. Sf. Lucian a cerut pâine și vin, cari au fost puse pe peptul lui și astfel a celebrat sf. Liturgie, iar un diacon a luat sf. Taine și a cuminecat pe toți. La câteva zile după aceasta împăratul s'a interesat de mai trăește Lucian. Atunci sfântul adunându-și toate puterile a strigat de 3 ori: „Eu sunt creștin”. Împăratul mâniindu-se pentru curajul mare al

Micuțul Just Bretennieres, încă în frageda copilărie s'a distrat astfel, că făcea gaură mică în nisipul grădinei lor și aplecându-și urechea la pământ pândea. Întrebat de mama: „Ce auzi fiule?” Viitorul martir a Chinezilor răspundea: „Aud pe Chinezii, cari mă chiamă!”

Dacă am înțelege că în ce disperare trăiesc sufletele, fără de Hristos, am aprecia mult mai tare fericirea, că trăim viața creștinului. Ni s'ar deschide inima spre râvna apostolică și ne-am face sămănători, ca să aducem sufletelor despoiate de moștenirea dumnezeiască, privilegiul, ce întrece toate: incorporarea lor în Mântuitorul Ius.

Traducere după: P. Plus S.J.

„Deci rugați pe domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul său”. (Mat. 9, 38).

Adânc îndurerați părinți, soție, surori, cumnați și mătuși cu nemărginită durere aducem la cunoștință încetarea din viață a iubitului și în veci neuitatului preot

Petru Tohățan

Adormit în vârsta fragedă de 27 ani și al treilea an al preoției sale cinșite. Prevăzut cu sf. sacramente al muribunzilor.

Osemintele pământești al scumpului defunct se vor așeza spre vecnică odihnă în curtea bisericii gr. cath. din Vetis.

sf. Lucian a poruncit să-i se taie capul. Așa moare acest sf. martir pentru credința catolică în anul 312 după Hristos.

El ne-a lăsat o pildă frumoasă de creștin adevărat. Pentru el cea mai mare cinșe și onoare era de a fi creștin catolic. Pentru această sfântă onoare și-a dat viața. Să învățăm dela el ce înseamnă a fi creștin și catolic.

Ierom. Iosif Miclea O.S.B.M.

Ceremonia funebă a avut loc în ziua de 26 Octombrie 1938 la orele 14 în biserica parochială din Vetis.

Indurerații:

Părinții Gheorghe Tohățan paroch protopop în Vetis și soția sa născută Silvia Breban. Soție Eugenia Sfăra.

Surori: Aurelia, Viorica, Silvia.

Cumnați: Paul Muntean judecător Oradea, Augustin Cerghi preot în Doba, Mihail Maurer profesor Simleu.

Unchi și mătuși:

Alexandru Breban prepozit capitular Baia-Mare. Juliana Roman mărit. Dragoș, Aurel Breban funcționar C.F.R. Oradea, Antoniu Breban mb. dir. Casei Cercuale Satu-Mare, Irina Breban mărit. Pinea soția preotului din Satulung, Eugen Breban funcționar Casa Cercuală Baia-Mare, Juliana Breban mărit. Ge-rehel soția preot, Ciocărlău. Vasile Breban preot Recea, Văd. Agatha Pitic.

Veri, Vere și Rude.

Citiți:

„O turmă și un păstor” de arhimandritul Teodosie Bonteanu — prețul 120 Lei.

Papa de I. Theodorian Carada, — prețul 50 Lei.

A apărut:

Calendarul dela Bixad

pe 1939 — prețul 12 Lei.

Se pot avea dela Librăria Asociației Sighet.

În 10 Noemvrie, Joi, va avea loc sinodul protopesc al districtului Sighet.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

